

עליו הנביאים

סיפורים של תלמידי ובוגרי הישיבה

סיפורי ניסים והשגחה
מלחמת
חרבות ברזל
פורים תשפ"ד

דבר העזר כים

אנו אומרים בכל יום בתפילת שמונה עשרה "נודה לך... על ניסוך שבכל יום עימנו". ומתעוררת השאלה, וכי בכל יום אנו חווים נסים? וכי אדם מרגיש שאירע לו נס בכל יום עבודה, בכל טיול, בכל שבוע לימוד בישיבה? ואף במלחמה - יש אויב, היתקלויות, ניצחונות ואכזבות - אך האם אנו מתייחסים לכל זאת כאל נס?

נראה שהתרגלנו שהביטוי 'נס' משמעותו אירועים החורגים מדרך הטבע. ומכיוון שכבר אלפי שנים איננו רואים ניסים גלויים כאלו - התרגלנו לייחס אירועים, הצלחות וכשלונות למעשי האדם בלבד. מגילת אסתר, אשר שם ה' לא מוזכר בה אך רצופה מתחילתה ועד סופה בהתגלות ההשגחה האלוקית, מלמדת אותנו מסר חשוב. אכן, אפשר להסתכל על כל אירוע במגילה בנפרד ולהסביר שמדובר במקרה, מזל, אומץ או רשעות. אך הצגת רצף האירועים באה לעורר אותנו לראות את יד ה' שמובילה את השתלשלות האירועים מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב.

במהלך המלחמה חויינו כאב גדול, צער, אובדן. אך יחד עם זאת ראינו בעינינו איך הקב"ה מוביל אותנו ושומר עלינו בשדה הקרב. בעלון שלפניכם כתבנו, תלמידי ובוגרי הישיבה, מעט מהחוויות שעברו עלינו במלחמה ולימדו אותנו להבחין ולהודות על הניסים שבכל יום ויום. על ההשגחה האלוקית לה זכינו במהלך המלחמה בפרט, ומתוך כך גם על זו שמובילה אותנו בחיינו בכלל. נסיים בתפילה לקב"ה שימשיך לשמור ולהגן על כל עם ישראל, ושנזכה בקרוב לישועה שלימה בהחזרת כל החטופים לבתיהם ומחייית זכר עמלק מתחת השמיים.

נס לא קרה לנו, פך שמן לא מצאנו?

יקיר ימיני | שיעור ד | גדוד הנדסה 603 בחטיבה 7

ביקשו מאיתנו בשיבה לספר על ניסים, וציינו שאין בעל הנס מכיר בניסו. חיפשתי וחיפשתי, יגעתי ולא מצאתי. שום דבר חריג. לא גילוי אליהו, ולא מכת ברד. אמת, צדקו חכמים - אין סומכין על הנס. לא קרה לנו כלום, הכל היה טבעי!

וכי אין זה טבעי שהנ"ט חלף מעלינו בשיירה חזרה לארץ, עוד כמה מטרים והיה פוגע בנו? הרי זה טבעי שרקטת ה-RPG חלפה ליד חברינו נזר עד שהרגיש את חומה וזינק ממקומו, אבל לא פגעה בו.

זה טבעי לגמרי שלאחר שחילצנו את יהונתן מלכא ז"ל וחבריו לטנק תחת אש ועשן, לאחר הזעקה לתגבורת היסוס בקשר ומה המיקום, הטנק הריק חטף עוד 2 טילי נ"ט רק דקות אחריו. הלוא זה טבעי שהסמג"ד שמע יריות ומיד הוריד את ראשו לתוך הנמר"ה והן חלפו מעליו. האין זה טבעי שהטנק שנכנס לטהר את מפעל הבטון, שם לב לחפץ ששוד על האבן שהתברר כמטען שואט' (מטען נגד טנקים), ומיד פעל כמצופה: ירי פגז, פיצוץ מבוקר והאיום הוסר? לא היה נס, הכל טבעי!

ובכלל, האם יכול להיות נס בזמן פגרום? אם לא נפצעת או נהרגת, אם חולצת בזמן - האם קרה לך נס? האם מי שנפצע לא היה זכאי? מדוע יש אחד שזכאי לנס ויש אחד שזכאי למקרה? - לי - לי למה עזבתו?

במלחמה יש נפגעים והרוגים, זו טבעה של מלחמה. ואם מספר ההרוגים היה נמוך מאוד מהצפוי, ומאות קברים שנחפרו נותרו יתומים, אז ייאמר על הטקטיקה והתחבולה שפעלו כמצופה. האויב הופתע, בתחילה מעצמו - ואחר כך גם מאיתנו.

ואכן, איה כל המטענים שתודרכנו להיזהר מהם? היכן המארבים ומתחמי הלחימה? גודלם של מטעני שואט' וסוגי RPG הייתי מצטט לחיילים. וחוליית חמאס מונה כך וכך לוחמים, ותורת לחימתם כזו וכזו. והנה, בטלה החולייה והפרו תורתם. ההסבר נראה פשוט - הגענו מכיוון לא צפוי. אם תפתיע את האויב, הגיוני לגלות שאתה מנצח במהירות עם מינימום נפגעים. זו טבעה של תחבולה. למה שהאויב יצפה את הכיוון הבלתי צפוי? האם מישהו גרם לו שלא לחשוב על האופציה הזו? הרי החשיבה חופשית וטבעי שלא ישים לב!

"נו ראית ניסים?" שאלו אותי בני דודים.

"תחזק אותנו באיזה נס" הפציר בי הרב בבית הכנסת. אבל אין לי מה לומר, הלוא הכל טבעי! הנה למשל, כשפרקנו לבדוק כמה רקטות שנמצאו במהלך עבודות הדחפור, ופתאום שרקו בינינו כדורים, עד שרצנו לתפוס מחסה, הלוא זה טבעי ומקרי שלא יפגעו בנו. מי שמבין יודע שקשה לכוון עם קלאץ'.

האין זה טבעי שנכנסנו לעשרות ומאות בתים ולא התפוצץ עלינו מטען אחד?
הלוא זה טבעי שהרסיסים פגעו לשלומי רק מסביב לעין ולא בעין עצמה. וכי זה נס לא להיפצע יותר?

הלוא זה טבעי שבטעות נדלקה נורה במרפסת הגבוהה שהיינו בה, והצהירה למאות המטרים הקרובים שאנחנו נמצאים שם, ולמרות זאת לא חטפנו אף לא רקטה אחת לבית.
ועוד יותר טבעי - שלא חטפנו נ"ט אחד לנמר"ה. שהרי נוסעים מהר אנחנו, ופק"ל קנים ושריון מלפנים. וכי זה נס לא למות?

הלוא זה טבעי שפרקנו עשרות פעמים בשטח אויב חשופים ופגיעים, ובכל זאת לא הותקלנו ממארב, בקרבות פנים אל פנים.

"על הניסים ועל הנפלאות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה" -
ואיפה הנס במגילה? כבודו לא מופיע בה כלל!

ומה יותר טבעי מסיפורו של לוחם גולני שחילצנו מהמארב? נקלע גדוד 13 למארב, והתחפרו הכלים בקרקע, עד שהגענו אנחנו. גדוד מחלץ גדוד, עוד רבות יסופר על אותן שעות. וכך סיפר לנו אותו לוחם, ספק דמיין ספק ראה, אך ודאי הרגיש.

סיפר שישבו שעות רבות בנמ"ר ללא קשר ויכולת תנועה. מעליהם שריקות, עשרות טילים. צעדים על גג הנמ"ר, והם בשלהם - ממתנים לנס ללא יכולת לעשות דבר.

ועוד סיפרו שהיה חסר להם מים, ואחד הלוחמים השתחל החוצה מהמדף (פתח בגג הכלי המשוריין), זחל לנמ"ר שנתקע לצידם ושלף ג'ריקן מים חזרה לנמ"ר. הרי זה טבעי שלא ישימו לב אליו, שהרי הקרקע מלאה קפלים הייתה, והלילה חשוך היה, וזחל זחילה מהירה כפי שהתאמן. וכשעלה על גג הנמ"ר גלוי וחסוף לכל - ודאי התעסקו המחבלים במלחמתם, וקורה שיפססו את אחד הנמ"רים.

ולוחם נוסף שפינינו שקיבל נ"ט בצד הנמר"ה ופגע במיגון קרמי ויצא בפציעה קלה (אך מתפלל שלא קשה נפשית), הרי לבש ווסט הגנה וכיצד לא יגן המגן?

ומה בכלל הנס?
רב הנסתר על הגלוי.

ואולי בעצם זו השגחה? כללית או פרטית? גלויה או נסתרת? כיצד יש הרואים אותה ויש שאינם?
ומיהו בעל הנס?

זה שארע עמו מה שארע או זה שגלגל זכות על ידי זכאי? זה שלמד תורה להצלחת או זה שפעל על מנת?

ובכלל, מי רוצה נס?

הרי יש חשש שבא על חשבון הזכויות בשמיים, ועוד שאולי עדיף שלא ישנה את חוקי בראשית?

טבעי הדבר, מקרי בהחלט, כאשר השומר נרדם בעמדתו - וקורה לפעמים שהרי כולם עייפים -
ואנחנו בלב העיר חשופים מעבירים את הלילה, לא נצמד אף אויב לנמר"ה לפגע בנו עם מטען.

עוד יותר טבעי שהצמידו מטען לנמר"ת קודקוד בלארוס, ובה תלמידים-חברים מהישיבה, ואף על פי כן לא חדר אלא רק זעזע זעזוע גדול. שהרי המטען קטן היה, והמחבל חסר ידע היה, והניח במקום שהניח, ונפל על אזור עם שכבת הגנה עבה. הלנס ייחשב להם?

ומה תאמרו על שיירות שנתקעו ונדרש לפרוק ולחבר מחדש שרשראות גרירה באמצע הדרך? ומשאיות הציוד שהיו זקוקות לחילוץ שלנו, במעמקי הבוץ או בהררי החול, הרי היה אז לילה חשוך וכיצד האויב ישים לב אלינו?

וכשפרקו מהכלי לחקור איזה פיר ובית, ובעודך נותן אש לחיפוי מבין שהתקדמו לתוך קו האש. וצעקות בקשר 'מי שיורה שיחדול', ואתה נבהל, הכיצד כמעט גרמת לחייל שייפול? ומה על הצפון? האם זה נס שהחליטו שלא להצטרף? ואולי הייתה זו רק פוליטיקה ומאבקי כוח אצלם, שמנעו אסון גדול בהרבה?

וביהודה והשומרון? הרי התפרעויות היו, והוראות פתיחה באש נמחקו, ולוחמים לכל צומת הוקפצו, ובכל זאת חמאסניקי איו"ש שתקו. הלא הכל טבעי!

ובכלל כשהמשפחה היתה בדרום בעוטף וכל החג חיכית להתקשר לגלות שלא המשיכו הארורים בכביש ולא הגיעו אליהם למושב. האם התרחש נס?

ובאותה תקרית עצובה, שבה טיל פגע בחבלה שעל נמ"רת הגדוד ופיצץ אותה על יושביה ונהרגו חמישה. אותם ששרדו, האם להודות על הנס הם צריכים? האומנם יחייך מישהו למשמע סיפורם? האם יחייכו הם? האם יתחזק מישהו בשומעו את ברכת גומלם?

"ומן הניסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בניסים הנסתרים... שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו כולם ניסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם".
יש מי שקשה לו - הכיצד כל דברינו כולם ניסים? האם הבין מהו הנס אצל הרמב"ן?

אומנם המלחמה עצמה לא טבעית היא לנו, אבל כל שקורה בה נדמה כטבע ומקרה, מזל ותו לא. אם קרה מה שקרה בסייעתא דשמיא או בעזרת ה', האם נס הדבר?
"נס לא קרה לנו, פך שמן לא מצאנו". האם לא קרה להם נס כשהקימו המדינה?
ומה גדול יותר, נס פך השמן או ניצחון המלחמה?
הזהו נס אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם?

האומנם צריך ים שנקרע לשניים או לראות מוות ולהינצל בשיניים?
ומי שהתרגל למוות הזמין, ורף הפחד שלו לא אמין, והוא שרגשותיו התקררו מרוב שותפים שנהרגו, הימצא נס גלוי להודות עליו או שכולם נסתרים מעיניו?

אז מהו אותו הנס שכולם מפרסמים? ובכלל, האם רק על נס חוגגים?

דביר במברגר | שיעור ח | רב צבאי

הרבנות הצבאית עברה למחנה שורה לפני כשנתיים. לפני כן, מפקדת הרבנות הייתה בצריפין. עם המעבר, נבנה בשורה "מתקן הצבי" - מתקן לטיפול בחלל. נס ראשון שאפשר למנות, הוא ההתעקשות של הרבנות (וההסכמה של הגורמים הנוגעים בדבר), לבנות מבנה גדול כ"כ לטיפול בחלל. לפני המלחמה, היו רבים שלא הבינו את הצורך בכך, ותמיהו על גודלו של המתקן. בקיץ שלפני המלחמה, השתתפתי בקורס רבנים צבאיים. ביום שלישי לאחר שמחת תורה היינו אמורים לקבל שיבוץ כרבני גדודים וכך, בנס נוסף מבחינתי, בתחילת המלחמה כמעט כולם היו ללא שיבוץ ובזכות כך הגענו במהירות 100 רבנים צבאיים לסייע במלאכת זיהוי החללים. בזיהוי החללים האזרחיים השתתפו גופים רבים ומגוונים, מה שגרם לבלאגן גדול ולקושי בעבודה משותפת ויעילה, אך בסייעתא דשמיא גדולה מאוד הצלחנו בתוך שבוע לסיים את הטיפול בכל החללים האזרחיים שנמצאו עד אז. זה פשוט לא ייאמן איך כל כך הרבה גורמים ידעו לעבוד יחד בהרמוניה ובשיתוף פעולה נטול אגו.

עד כאן, ניסים שאפשר להסביר אותם גם בדרך הטבע. כעת אספר דבר נוסף שמבחינתי הוא פלא גמור - משך הזמן שלקח לגופות להרקיב. לא ארחיב כאן בתיאורים קשים ורק אציין שלקח כמעט שבוע שלם עד שראינו בגופות סימנים של ריקבון, שאמורים להופיע כבר אחרי יום-יומיים. אחד מאנשי זק"א סיפר לי, שכאשר הם אספו גופות מהשטח, הם ראו גופה אחת מסריחה, מלאה זבובים, ולידה שתי גופות נקיות ללא סימני ריקבון. מיד אמר לעצמו אותו מתנדב זק"א - "מי שמסריח הוא בוודאי מחבל, יהודים שמתו על קידוש ה' אינם מסריחים אחרי זמן קצר". ואכן כך היה, ויותר מפעם אחת. "הטוב ומטיב - הטוב, שלא הסריחו, והמטיב - שנתנו לקבורה".

לסיום, אוסיף נס אישי שלי. בהושענא רבה ישבנו בסוכתו של מורנו רה"י הרב שילת ושמענו שיחה מפי הרב נריה גוטל. הרב גוטל דיבר על חשיבות לימוד שניים מקרא ואחד תרגום. בסוכתו של הרב שילת קיבלתי על עצמי שהשנה בעז"ה אלמד שניים מקרא עם אונקלוס. עם פרוץ המלחמה, לא היה לנו זמן לשום דבר. בקושי ישנו בלילה ועבדנו מסביב לשעון. בשבת, לאחר עבודה מאומצת של כל השבוע, ב"ה סיימנו לטפל בכל החללים שהיו אצלנו עד אז. בשעה 3:00 בלילה המקום היה ריק מחללים, אך עדיין היינו צריכים להיות במשמרת למקרה שיגיעו חללים נוספים. שמחתי אז שמחה גדולה, לקחתי חומש והתחלתי לקרוא את הפרשה עם אונקלוס, כמו שקיבלתי על עצמי בסוכתו של הרב שילת.

שלומי טרשנסקי | שיעור ד | גדוד הנדסה 603 בחטיבה 7

"יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם"

במהלך הלחימה בעזה חוויתי באופן אישי כמה ניסים ב"ה.

במהלך שהותנו במחנה הפליטים בח'אן יונס קיבלנו משימה לפתוח ציר שיהווה ציר פינוי ולוגיסטיקה עבור הכוחות. החלטנו לפרוץ את הציר דרך הבתים עצמם - את חלקם הרסנו בעזרת דחפור D9 ואת חלקם השמדנו בעזרת חומרי נפץ.

במהלך ההריסה של הבתים על ידי D9, בזמן שחיפינו עליו מתוך הנמר"ה (רכב משוריין שמשמש לוחמי הנדסה) זיהינו במצלמות חור ברצפה שנראה כמו פיר. יצאנו חולייה של כמה לוחמים על מנת לבדוק אם אכן מדובר בפיר של מנהרה.

לאחר סריקה קצרה שארכה דקות בודדות הבנו שלא מדובר בפיר מנהרה אלא בפתח של מערכת ביוב וחזרנו לתוך הנמר"ה. פחות מחמש דקות לאחר מכן, נורה לעברנו טיל RPG על ידי מחבלים שיצאו מהסמטה ליד פתח הביוב שאותו סרקנו. ב"ה הטיל לא פגע בכלי ורק גרם לנזק קטן, אף אחד מהחייילים לא נפגע והמחבלים חוסלו על ידי כלי טיס של חיל האוויר בתוך מספר דקות. הייתה לנו סיעתא דשמיא גדולה שחזרנו לכלי לפני שטיל הנ"ט נורה.

במהלך משימה שבה תפקידנו היה לפנות אזרחים למסדרון ההומניטרי, תוך כדי נסיעה בתוך נמר"ה נורה לעברנו טיל RPG שפגע בחלק הקדמי של הכלי. הפיצוץ היה חזק מאד והרבה רסיסים פגעו במ"פ שלי שהוביל את הכלי ונפצע באורח קשה. חלק מהרסיסים גם נכנסו פנימה לתוך הכלי ואחד מהם נכנס לי לתוך העין. מיד התחלנו לטפל במ"פ וחילצנו את הכלי לאחור (המחבלים חוסלו על ידי כלי טיס של חיל האוויר).

החולייה הרפואית שהיתה בכלי הצילה את חייו של המ"פ בזכות טיפול ראשוני מדהים בשטח. לאחר שפינינו את המ"פ, שמת לב שאני מדמם בעין שמאל ולא מצליח לראות בעין הזו. פינו אותי במסוק יחד עם המ"פ לבית חולים סורוקה (טיסה בשמי הארץ זה די כיף אפילו עם עין אחת). בבית החולים הוציאו את הרסיס מהעין וב"ה הראייה שלי כבר חזרה למצבה הרגיל.

זכינו להרבה סיעתא דשמיא באירוע הזה:

כמו שאמרה לי אחת הרופאות: "ממש נס שאתה רואה בעין הפגועה", כי אם הרסיס היה פוגע כמה מילימטרים הצידה הייתי מאבד את הראייה בעין שמאל.

הנס השני, והעיקרי בעיניי, הוא שהחולייה הרפואית בכלל לא הייתה אמורה לנסוע איתנו בנמר"ה של המ"פ, אלא שערב לפני הכניסה לרצועה גילינו תקלה בכלי והוחלט שהמ"פ יכנס בנמר"ה של הסמ"פ - שבו נמצאת החולייה הרפואית! הפציעה של המ"פ הייתה מורכבת מאד ובעקבות התקלה בכלי, זכינו שיהיה איתנו כוח רפואי כבר ברגע הפציעה, שהצליח להציל את חייו של המ"פ.

"נודה לך ונספר תהילתך... ועל ניסוך שבכל יום עימנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת". לרפואה שלמה למ"פ עודד בן חיה.

נתנאל וינער מחזור מג נהג נמ"ר בסיירת גבעתי

לא הייתי באירועים שניתן לקרוא להם בבירור "נס" - לא היה שם שום דבר היוצא מדרך הטבע ואפילו לא משהו היוצא מגדר הסביר. ובכל זאת, "ב-להים הללנו כל היום ושמר לעולם נודה סלה" (תהלים מ"ד) "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם". (תהלים ק"ז:ב).

במהלך הכניסה לרצועת עזה הגדוד הצליח לפרוץ כמה מארבי נ"ט, אך באחד הצמתים נהג של דחפור D9 דיווח שהדחפור שלידו נפגע מRPG. מתוך הנמ"ר לא יכלתי לדעת בדיוק היכן האויב נמצא, אך לאחר מכן התברר שכמה מחבלים ארבו לנו וחיילים דיווחו על טילים שעברו מעל הנמ"רים והטנקים. התנאים היו לרעתנו - מעבר צר, מספר גדול של כלים באותו מקום, מקומות מסתור נוחים למחבלים. ולמרות כל זה - אף אחד מהחיילים לא נפגע. גם הטיל שפגע בD9 לא חדר פנימה, מפעיליו נמלטו בשלום לD9 שהיה לידו ולאחר מכן אל הנמ"ר שלנו. לאור ההיערכות של האויב, זה אולי לא נס אבל בוודאי ראוי להודאה לקב"ה. כשהגענו לג'באליא נורו עלינו עשרות אם לא מאות טילי נ"ט, אך מלבד שני מפקדי נמ"ר שנפלו מרקטה ומירי של צלף כל שאר הטילים לא פגעו. באחד הימים התקדמנו בשיירה לכיוון המגן ומחבל צץ מסימטה מאחורי הנמ"ר שלי וירה לעברי טיל נ"ט. אני בכלל לא ראיתי אותו, אבל מפקד הנמ"ר שהיה מאחוריי סיפר שהטיל נורה מטווח קצר של עשרות מטרים - ועבר ממש מעלי אך לא פגע. זאת הייתה המגמה הכללית - ניסיונות רבים שלהם עם מעט מאד הצלחות.

האירוע הכי קשה של הצוות שהייתי בו נהג הנמ"ר שלהם, היה במהלך פעילות רגלית. הם נכנסו לבית ממולכד, ואחד הקירות התפוצץ בזמן שחוליית החוד נכנסה לחדר. שלושה לוחמים נהרגו, ושלושה נוספים נפצעו באורח קשה מאד, אך אפשר לראות את חסדי ה' בתוך הקושי והכאב. כאן זה התגלה בפיקחות של הלוחמים ובתגובותיהם המהירות. אחד החיילים שם לב שאחד הפצועים נחנק מרצועת הנשק שלו, שיחרר את הרצועה ובכך הציל את חייו. סמל הצוות קם לאחר שעף מהפיצוץ, הבין מיד שאין מה להתעסק בהרוגים והחל לחבוש לוחמים אחרים שנפצעו. ללא התגובה המהירה שלו הם היו עלולים לדמם למוות. הוא לא היה לבדו - כל הכוחות בסביבה נרתמו למאמצי ההצלה ביעילות וקור רוח נפלאים.

מיד לאחר האירוע הסמל תפס פיקוד על הלוחמים שנשארו, ומי ששמע אותו בקשר כמה דקות לאחר מכן לא היה יכול לדמיין מה עבר עליו רגע קודם לכן, כשדיבר בצורה רגועה וברורה. גם לאחר מכן הוא המשיך להיות מפקד צוות מעולה ששיקם את הצוות לכוח לוחם כאילו הוא נולד לתפקיד, כאילו כלום לא קרה.

האם לא על דברים כאלו אנו מברכים "ברוך אתה ה' - להינו מלך העולם, אוזר ישראל בגבורה"?

איתי בקיש | שיעור ה | חטיבה 9

בנר ראשון של חנוכה יצאנו כוח מהמחלקה למארב באזור הגבול בגזרת הר דב. במהלך הלילה דווח על מספר דמויות לא מזהות שמסתובבות במרחב הגבול, והתעורר חשד לחדירת מחבלים. מזג האוויר היה גשום וקר ביותר וגם הערפל הקשה על הניסיון לזהות את הדמויות. לאחר זמן מה הבנו שאכן מדובר במחבלים שחדרו כבר כמה מאות מטרים אל תוך שטח ישראל. בדיעבד התברר שהמחבלים הגיעו עם כמויות גדולות של תחמושת ובעיקר טילי נ"ט, וייתכן שתכננו לארוב לאחת השיירות העולות להר ולפגוע ברכבים כשבתוכם חיילים רבים.

הצבא שלח לעברם כטב"ם חמוש אך בשל בעיית קליטה הוא לא הצליח לזהות את מיקומם ולכן הפציץ את המקום האחרון שבו זיהה את המחבלים. כיוון שלא הייתה תנועה באזור לאחר מכן, חשבנו שהם מתים ותכננו לצאת לכיוונם כדי לוודא שאין עוד מחבלים ולהביא את הגופות והאמל"ח.

כאשר היינו במרחק של כמה דקות הליכה מהמיקום של המחבלים, הם פתחו לפתע בצרורות ארוכים וכך גילינו שהם עדיין בחיים וגם את מיקומם המדויק. הכטב"ם נשלח שוב והצליח להרוג את שלושתם, וכך נחסך קרב קשה שמי יודע איך היה נגמר. לאחר מכן התברר שעבר לידם חזיר בר, וכיוון שהם היו בטוחים שמדובר בחיילים, פתחו לעברו באש כבדה וכך התגלו.

בבוקר יצאנו להביא את הגופות ואת אמצעי הלחימה של המחבלים. במהלך הפעילות, אחד מלוחמי ההנדסה הוציא את הרימונים מווסט של אחד המחבלים וגילה שהרימון ללא נצרה כך שמרגע זה נותרו שלוש שניות עד לפיצוץ. היו סביבו כוחות רבים ולכן הוא לא זרק את הרימון אלא הניח אותו במקום וצעק לכולם להתרחק. למרות הסיטואציה המתגרת כולם הצליחו להתרחק, ורק לוחם ההנדסה נפצע באורח קל ופונה במהירות לקבלת טיפול רפואי.

הראל רוזה | שיעור ד | מפקדת אוגדה 162

באחד הלילות לאחר כשלושה חודשי לחימה, הייתי במשמרת לילה בחמ"ל של האוגדה. בשעה 04:50 לפנות בוקר קיבלנו דיווח מהכוחות של חטיבה 401 על שריפה בבניין שלכודים בו כ-100 לוחמים. השריפה הייתה בשלושת הקומות הראשונות של בניין בן 8 קומות. היה לחץ אדיר וניסו ליצור איתם קשר, אך כלי רכב רבים שניסו להגיע לאזור לא יכלו להתקרב בעקבות עוצמת האש הגדולה. כמוכן שאין מכבי אש' קרובים שאפשר להקפיץ למקום, והפתרון היחיד שנותר היה לשלוח מסוקים של 669 שיחלצו את הלכודים, אך בגלל המהירות שבה האש התפשטה היה ברור שאין דרך לחלץ את כולם בזמן. אני ועוד כמה חיילים שלא לנו איך לסייע באותו שלב, התחלנו פשוט להגיד תהילים ברצף ולהתפלל. לאחר שעה ארוכה ומוותחת הכוחות בשטח דיווחו שהאש לפתע מתחילה לדעוך. אותו יום היה יבש ועם רוחות חזקות, אך במקום להמשיך ולהתחזק האש החלה לדעוך מעצמה עד שכבתה לחלוטין והכוחות יצאו בשלום מהכניסה הראשית של הבניין. בבוקר קיבלנו צילומים מהבניין בהם רואים שכל שלוש הקומות הראשונות נשרפו לחלוטין, אך כל שאר הבניין נשאר ללא פגע. באותו לילה כבר דמיינו את הכתבות בבוקר על האסון הגדול, אבל בסייעתא דשמיא גדולה כל זה נמנע וכולם יצאו לשלום.

שמואל כהן מחזור לה חיל התותחנים

האתגר הראשון בתחילת המלחמה הינו להגיע עם הכלים לעמדות על יד הגבול - להוציא אותם ממחסני החירום, לזווד אותם בכל מה שצריך ולנסוע איתם לגבול הצפון. במהלך הנסיעה המתגרת אחד מהכלים שלנו נתקע בקרבת הכביש ללא אמצעי לאיתור מיקום. כאשר הכלי עם הצוות שבתוכו סומן במערכות, הוא סומן בצד הלא נכון של הכביש. כחלק מהעלאת הכוונות מתבצע ירי כיול כדי לוודא שהכלים מסוגלים לירות כמו שצריך ושאינם סטייה משמעותית. על מנת לבצע ירי איפוס זה, הוקצה עבורו שטח אש שכלל בתוכו את הכלי שנתקע וסומנה מטרה בקרבת הכלי. כאשר התחילו את הירי לכיול היה ממש אש דו"צ מכוחותינו על כוחותינו, וברוך השם בכלל הכלים שירו עד שהצלחנו לעצור אותם לא הייתה סטייה משמעותית והכוח המבודד זכה לחוות נפילות בטווח קרוב אך מבלי להיפגע ברכוש או בגוף. נס גדול היה פה. למפקד הצוות נולד ילד במהלך המשך הלחימה.

אהוד גרשוני שיעור ג חטיבת כפיר

במהלך הפעילות שלנו בעזה הייתי במשמרת בחמ"ל. בעודי מאזין לקשר הודיעו שהשיירה הלוגיסטית שמכניסה אוכל לחיילים כל יום, חצתה את הגבול ונמצאת בדרכה אל הגדוד שלנו. אין נהלים מסודרים ובמקרה לחלוטין חשבתי שכדאי להודיע לסמג"ד שהשיירה בדרך אליהם. התקשרתי אליו, והוא אמר לי "תעצרו מיד את השיירה, אנחנו מתכננים פיצוץ גדול של מבנה שנמצא במסלול שהשיירה אמורה לנסוע בו". מיד עליתי בקשר ואמרתי לשיירה לעצור. אציין שאם הייתי מודיע לסמג"ד דקה או שתיים מאוחר יותר, האירוע היה מסתיים אחרת לחלוטין. ה' סייע בעדי להתקשר לסמג"ד בדיוק בזמן.

ישי וולף | שיעור ג | חטיבת כפיר

באחד הבקרים שלנו בעזה, התארגנו לצאת לכיבוש של כמה בתים בסביבה. התכנסנו כל הפלוגה למבנה אחד והתיישבנו באחת הקומות.

לאחר כשעה, זמן קצר לפני השעה המיועדת ליציאה להתקפה, אחד החיילים ירד להתפנות באחד החדרים בקומה מתחתינו. להפתעתו הוא מצא באחד החדרים מקלע של חמאס טעון ומוכן לירי. הוא מיד קרא למפקד שיבוא לראות, ולאחר שהמפקד הגיע ולקח את הנשק הוא ראה שמאחוריו יש מטען גדול שאם היה מתפוצץ לפני שהיינו מגלים אותו, היה מפיל את הבית על כל חיילי הפלוגה חלילה. ב"ה בזכות הגילוי חזרנו כולנו חיים ושלמים.

מלאכי אריאלי | שיעור ד | חטיבה 8

בתחילת המלחמה שרתי כנהג טנק בגבול הצפון. רוב הזמן היינו בעמדות אחוריות

מוסטרות כדי שלא נחטוף נ"ט, אך בכל פעם שהיה צריך לבצע ירי לכיוון לבנון עלינו עם הטנק לעמדות החשופות, ביצענו ירי ונסענו במהירות לאחור. באחת הפעמים כשהיינו בדרך לעמדת הירי, הייתי צריך לבצע 'רוורס' קטן, וגיליתי שיש תקלה בטנק ואין אפשרות לנסוע לאחור. אם הייתי מגלה את התקלה כמה מטרים מאוחר יותר כשכבר היינו בעמדה - לא היינו מצליחים לחזור אחורה לאזור מוגן וככל הנראה היינו חוטפים טיל נ"ט ישירות לטנק.

שילה הרטוב | שיעור ד | גדוד הנדסה 603 בחטיבה 7

אני נהג של נמר"ה בחיל ההנדסה. במהלך הלחימה ברצועת עזה השתתפנו בגרירה של טנק שנפגע קשה למתחם אחורי שהיה מאובטח יותר. בסיום המבצע המורכב הגענו ליעד ועצרנו לשהייה קלה. לפתע קפצה לי במסך בנמר"ה התרעה שירים לכיווננו נ"ט, וחבר שהיה עם הראש מחוץ לכלי ראה את הטיל עובר לו מול העיניים ופוגע בסוללה מאחורינו. מיד כל גדוד השריון שהיה באזור כתש בפגזים את מקור הטיל וב"ה לא היו נפגעים.

בנימין קופיאצקי | שיעור ד | גדוד הנדסה 603 בחטיבה 7

מחלקת ההנדסה שלנו לחמה תחת פלוגת טנקים, באחד הימים יצאנו להתקפה על מוצב חמאס בעיר עזה. באותו יום ירד עלינו לראשונה גשם חזק, שבעקבותיו סגרו כולם לחלוטין את המדף' שבדרך כלל נשאר פתוח מעט כדי לאפשר קו ראייה למפקד הכלי לסביבה הקרובה.

גשם מקשה מאד על הנוחות ועל ההתנהלות בלחימה, ואחד החיילים המסורתיים בפלוגה צחק בקשר שזה באשמת החיילים הדתיים שהתחילו לומר 'מוריד הגשם' בתפילה. הלחימה הייתה קשה ונורו עלינו טילי נ"ט רבים. אחד מהם נורה לעבר טנק עם מט"ק דתי שאליו כוונה ה'תלונה' שבגללו יורד גשם, ופגע בדיוק במקום בו השאירו בדרך כלל חרך קטן פתוח בגג הטנק. בזכות הגשם המדף היה סגור וחי המפקד ניצלו.

בוגר הישיבה | מחזור מג | חטיבת גולני

יומיים לאחר הכניסה ללחימה ברצועה יצאנו בפעם הראשונה מהנמ"ר לכיוון המגן, לצורך היערכות להגנה והתארגנות. דקה לאחר הירידה מהנמ"ר ירו עלינו RPG שפגע ממש לידנו. ברוך ה' בגלל כמות גדולה מאד של פודרה שהייתה במקום (אבק שנוצר ע"י זחלי הטנקים והנגמ"שים) הרסיסים נספגו בחול ואף אחד לא נפגע.

לאחר שבועיים של לחימה צה"ל סיים את כיתור העיר עזה, וקיבלנו משימה להתחיל להיכנס לשטח הבנוי מכיוון החוף.

התחלנו את ההתקפה בלילה ובאזור השעה אחת וחצי נכנס הגדוד למארב. מיד בתחילת ההיתקלות נורה לכיוון הנמ"ר שלנו נ"ט משודרג (טאנדם): הפיצוץ הראשון יצר חור בנמ"ר, והשני נכנס פנימה אל תוך הנמ"ר. בדרך נס ראש הנפץ השני פגע פגיעה ישירה ברגל של המ"פ אך לא התפוצץ, וכך ניצלנו שנים עשר לוחמים ששהו בתוך הנמ"ר.

מדובר בנס כפול, כי גם בלי פיצוץ של ראש הנפץ השני, אם הנ"ט היה חודר בזווית מעט שונה ופוגע באיזורים נפיצים בנמ"ר האירוע היה מסתיים עם פצועים והרוגים [אירוע דומה של גדוד צבר בגבעתי הסתיים ב11 הרוגים לצערנו].

יעקב ישראל שיעור ד חטיבה 188

נכנסנו לעזה בכניסה הראשונה למסדרון נצרים, שם לחמנו בשכונות רימאל, זיתון, שג'אעיה וכן במחנות המרכז.

בלחימה בשג'אעיה היינו תחת גדוד הנדסה 605, ואני הייתי מפקד הטנק שנסע אחרון ואבטח את כל הגדוד מאחור. תפקידנו היה לבצע סריקות לאחור על מנת לוודא שאין אויב שמזנב בכוח. מדובר בתפקיד מורכב וקשה שכן מדובר על אזור עם הריסות רבות. התקדמנו לילה שלם בערנות שיא, סריקה לאחור ומוכנות לכל תרחיש.

פתאום פיצוץ אדיר. כל הטנק רעד והתמלא עשן שחור. החלו התרעות על שריפה ומטפי הכיבוי הופעלו. הרגשתי גל הדף וחום פוגע בעורף שלי וצעקתי בקשר "נפגענו". חטפנו RPG שפגע במדף המפקד שנמצא ממש מעל הראש שלי, אך בנס הוא לא חדר ואף אחד לא נפגע. לאחר שבדקתי שמצב כל הצוות תקין ואת מצב הטנק, ביצענו ירי להרחקת האויב. כל הכוונות שלנו היו שבורות למעט אחת שאיתה וידאתי שהתותח לא מכוון אל עבר כוחותינו. פקדתי אש, ירינו פגז והתחלנו לנסוע לכיוון שאר הגדוד שהיה מלפנינו. לאחר שהתקדמנו מעט הרגשנו עוד פיצוץ עז מצד ימין של הטנק. בשלב זה הבנתי שנכנסנו לתוך מארב, ואמרתי לנהג לנסוע לאחור לעבר כוח שריון של הגדוד שנע אחרינו. לאחר כמה שעות פינו אותנו אל מחוץ לרצועה כדי לטפל בטנק שכבר לא היה כשיר ללחימה.

שריונרים יודעים שאחד הדברים שמפקדים לא אוהבים זה להיות עם הראש בפנים ועם מדף סגור, כיוון שזה מקשה מאד על תפעול הטנק ויכולת התצפית. אולם באותו יום הקב"ה נתן בי את הדעת להיות עם מדף סגור - מה שהציל את חיי ואת חיי הצוות שלי.

ברגעים שאחרי הפיצוץ הרגשתי בעוצמה את עראיות החיים שלנו, וכמה ההבדל בין חיים למוות יכול להיות פס של מתכת שמפריד בין הראש שלך לטיל.

הרגשתי כמה לא מובן מאליו שירו עלינו כמה פעמים במהלך לחימה ולא פגעו, ומה שפגעו לא חדר את המיגון של הטנק. הרגשתי שקיבלתי את החיים שלי במתנה ושהקדוש ברוך הוא רוצה ממני משהו ולא סתם נתן לי במתנה כל כך ברורה את החיים. וזה כך לא רק במלחמה, זה כך תמיד. בוקר שקמת בו זה עוד יום שיש לך בו שליחות ואין לך את הזכות לבזבז אותו. הזמן עושה את שלו והרגשות שהרגשתי אז מתקחים, אך כל פעם אני נזכר באירוע הזה והרגשות צפים בי שוב ובעוצמה גדולה. הלוואי ואוכל לחיות כל חיי בתודעה כזו.

נעם הרץ | שיעור ה | חטיבה 9

כחודש לאחר תחילת המלחמה הגענו, החבר'ה מהישיבה ששירתו בגולני אל גזרת הר דב בצפון. באחד מימי שישי יצאנו מהבסיס כדי לבצע מארב סמוך לגבול, ובמהלך החלפת הכוח ששהה במארב שמענו לפתע שריקה. הבנו שירים לכיוונו טיל נ"ט שנועד כנראה לפגוע בעמדה שלנו. זה טיל מסוכן ומדויק מאד, וכמה שניות לאחר שנשכבנו על הרצפה ראינו את הפגיעה שהייתה מאוד קרובה אלינו. הנס הראשון הוא שהטיל החטיא אותנו ולא פגע בנו ישירות. הנס השני הוא שבניגוד לפעמים רבות אחרות, מה שנורה עלינו היה טיל נ"ט שהרסיסים שלו מתפזרים למרחק קטן, ולא פצמ"ר שמפזר רסיסים לטווח גדול שהיה גורם לפציעתנו. באירוע הזה חוויתי באופן ממשי את סכנת המוות מקרוב והבנתי כמה הנס הזה גדול - זה מאוד חיזק אצלי את האמונה בשמירה ובהשגחה של הקב"ה עלינו.

אסף ניסים | שיעור ה | חטיבה 9

"יודו"

לה' חסדו

ונפלאותיו לבני אדם"

הסיפור קרה לפלוגה מקבילה בגדוד שלנו, בגזרת הר דב.

הלילה היה גשום, הרבה בוץ וערפל כבד שהשבית את התצפיות, אך למרות מזג האוויר הסוער, כוח בהובלת הסמ"פ יצא לפטרול לילי כדי למנוע חדירת מחבלים.

במהלך הפטרול ברחבי הגזרה, הסמ"פ זיהה דמות חשודה בצד הדרך במרחק של מטרים ספורים. זהו נס כשלעצמו, כיוון שעקב הערפל הכבד הכוח עלול היה לחלוף על פני המחבלים ולהפנות אליהם את גבו. הסמ"פ חשב שמדובר באחד מהלוחמים מהכוח, ולכן פנה אליו בצעקה: "מי שם?". מיד לאחר השאלה מחבל ששהה בצד הדרך פתח עליו באש מטווח של כשני מטרים בלבד, ובנס הסמ"פ לא נפגע מצרותו הירי. מיד לאחר הירי הכוח נשכב והשיב באש לעבר המחבלים.

הכוח שהיה מול המחבלים החליט לזחול אחורה כדי לשפר מיקום לאזור מוגן יותר, כשתוך כדי זחילה הם מנהלים לחימה עם המחבלים. במהלך הזחילה, היה מכשול שלא היה ניתן לעבור בזחילה, הסמ"פ התרומם ורץ אל עבר המכשול אך בדיוק באותו רגע נזרק רימון שפגע ליד רגלו. בנס נוסף הבוץ העמוק גרם לרימון לשקוע כך שרוב הרסיסים נשארו בתוך הבוץ והסמ"פ נפצע באורח קל בלבד מכמה רסיסים שחדרו לגופו.

בשלב זה הכוח היה פרוס מאחורי מחסות, כשהוא מפוצל בין שני צדדי השביל בצורה מסוכנת שעלולה הייתה לגרום לירי דו-צדדי. אך למרות הראות הנמוכה והמיקום הבעייתי, ב"ה הכוחות לא פגעו אחד בשני. במשך חצי שעה הכוח ניהל קרב קשה אל מול המחבלים, שבמהלכו נזרקו לעברם רימונים רבים ונורו כמה טילי נ"ט, אשר פצעו כמה חיילים באורח קל בלבד. בהמשך הלחימה טנק הגיע לעזרת הלוחמים, ורימון שנזרק לעבר לוחם שהיה מעל הטנק נפל אל הבוץ ולא פגע בלוחם.

לאחר לחימה ממושכת וקשה, הכוח הצליח להרוג את שלושת המחבלים, בעוד שמכוחותינו חמישה לוחמים נפצעו באורח קל בלבד מרסיסים. הלוחמים ניצלו לא רק מירי המחבלים, אלא גם מפגיעות קור שעלולות היו להיגרם עקב הקור הקיצוני ששורר בגזרת החרמון והגשם הרב שירד באותה העת.

שתבח הבורא ויתעלה היוצר יצאנו מעזה כל בני שיעור ג' שמשרתים בכפיר לשלום, בריאים בגוף ובנפש, לאחר כחודשיים של לחימה בח'אן יונס, שג'אעיה ופעילות לאבטחת אזור הגבול. בפעם הראשונה שנכנסנו לרצועה הגענו לשג'אעיה, שם משימתנו הייתה להתקיף מכיוון אחד, כאשר יחד איתנו התקיפו מכיוונים אחרים חטיבות גולני וצנחנים.

לאחר הליכה מהגבול עם כל הציוד עלינו, הגענו למגנן החטיבתי (חומות חול גבוהות שיוצרות מרחב מוגן) ושם הצבנו חיפויים כלפי חוץ וחיכינו לבוקר כדי לצאת להתקפה עם שחר. לפתע נפלו שני פצמ"רים במקום בו הלכנו דקות אחדות קודם לכן, כשכמה מהחיילים קרובים מאד למקום הנפילה ופניהם מופנות לצד השני בזמן שהם מחפים. ברוך ה' רק חייל אחד נפצע קל באירוע וכולנו יצאנו בנס.

בבוקר יצאנו להתקפה על בית ספר ששימש כמוקד טרור, בזמן הכניסה לבית הספר קיבלתי משימה להציב חיפוי לכיוון הרחוב הסמוך.

זיהיתי משהו שנראה כמו מבער דולק שמחובר לקיר ושורף אותו. התרעתי למ"מ אבל הוא היה עסוק בדיוק בניהול הכניסה לבית הספר ולא התרכז במה שאמרת לי. לאחר מספר שניות היה פיצוץ חזק מכיוון הקיר ולאחריו שקט מוחלט. כתוצאה מההדף עפתי קצת אחורה אבל לא נפגעתי. יחד איתי עמדו שם גם מנחם זיבוטפסקי ואמיתי אביבי, וב"ה כולנו יצאנו שלמים. זכינו לנס כפול: שלא נכנסנו לבית הספר מכיוון הרחוב שבו היה המטען, ושלא עמדנו קרוב יותר אליו וכך יצאנו ללא פגע.

כשנכנסנו לבית הספר שמנו לב שבמקומות שעברנו בהם הוטמנו עוד שני מטענים שהייתה בהם תקלה ולא הופעלו, וזה עוד נס שזכינו לו.

חווינו עוד ניסים רבים לאורך הלחימה: חבר שכמה סנטימטרים לידו נפלה אבן מאחד הבתים ההרוסים; בית שממש לפני שהמ"מ עמד להיכנס אליו אחד החיילים זיהה שיש בו מטען; ומחבלים שהיו בדרכם אלינו, וזהו בזמן וחוסלו מהאוויר על ידי מכלול האש החטיבתי. התורה חיזקה לנו את הרוח, וגם החברות. באופן אישי היו פיוטים מבית אבא ששרתי בשמירות בעזה ופתאום המילים קיבלו נופך אחר.

יש בוודאי עוד ניסים רבים שאנחנו אפילו לא יודעים עליהם והם בבחינת "הנסתרות לה" - לזהינו", אך רצינו לשתף את מה שראינו וחווינו ולקיים "בתוך רבים אהללנו". חג שמח!! בעזרת ה' ששמחת הפורים תשרה עלינו ועל כל ישראל כל השנה כולה.

אריאל מייקלסון | מחזור לט | גדוד הנדסה 701 בחטיבת הנח"ל

ישבתי בכיסא הנהג בנגמ"ש ה'פומה' כשמכסה המדף (הפתח שנמצא בגג הנגמ"ש) פתוח. רסיס גדול (כחצי מטר) פגע כמה סנטימטרים לידי וב"ה מלבד שטף דם ונפיחות לא קרה לי כלום.

בוגר הישיבה | מחזור מא | מפקדת חטיבה 7

קצין של אחד הטנקים אצלנו ראה באחד הבתים בעזה מטף לכיבוי שריפות והחליט על דעת עצמו לקחת אותו איתו. בהמשך הלחימה הוא נקלע לאירוע בו טנק שהיה לידו חטף נ"ט והתחיל לבעור, אך מערכת כיבוי האש בטנק לא הצליחה לכבות את השריפה הגדולה שהוצתה. הקצין השתמש במטף שלקח והצליח להציל את חיי החיילים בטנק הבוער.

שילה כהן | מחזור מד | גדוד 196 תחת חטיבת גבעתי

בתחילת המלחמה הייתי בפלגת פינוי פצועים, ובתור כוח רפואי קדמי נכנסו רופא ואח לתקופה של כשבועיים. במשך התקופה היו להם מספר אירועים של פצועים, הרוגים וטנקים שנתקעו. כשיצאו, סיפר לנו האח הדתי שהיה מקפיד להגיד תפילת הדרך אך גם היו ימים ששכח. בכל יום שזכר להגיד תפילת הדרך בתחילת היום לא היה אף אירוע רע, וכל האירועים שקרו היו בימים בהם שכח להגיד!

הקידוש ה' שנוצר היה גדול כל כך עד שגם הרופא, שלא היה דתי, היה מזכיר לו בכל בוקר: "תפילת הדרך! לא לשכוח תפילת הדרך!"

עורכים: עקיבא פרגר ויהונתן אלגרבלו | עיצוב: יניב רותם

"זמן הנסים"

הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים

הנסתרים, שהם יסוד התורה כלה. שאין לאדם חלק בתורת משה

רבינו, עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים. אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים

בין ביחיד" רמב"ן שמות ו ב

יש לכם עוד סיפורים על ניסים שחוויתם במהלך המלחמה?

סיפורים על גבורת הלוחמים? חוויות שתרצו לשתף?

נשמח שתכתבו לנו!

ybm.charavot.stories@gmail.com